

O VÁ EM ROZHODUJE TEN NEJVYŠŠÍ ...

Neděle, 04 března 2018

Umě Marx a má přijít poslední soud, ale nikdo neví, co sním - jestli ho poslat do nebe, nebo do pekla. Na zkoušku ho tedy pošlou do pekla. Za dva dny ale ať se stávkovat. Zástupce stávkujících jde za Luciferem: "Odmítáme pracovat, za těchto podmínek. Požadujeme vyloučení Marxe z pekla!" Lucifer se zamyslí a rozhodne se tedy poslat Marxe do nebe.

Už jsou dva dny, týden, měsíc... nic se neděje, a za dva měsíce se Lucifer rozhodne zajít k nebeské bráně omrknout situaci. Potká svatého Petra a ptá se: "tak co jak to jde, nedělá tady ten Marx bordel? Nemá nějaké konflikty s bohem??" a Sv. Petr na to: "Ale soudruhu, bůh přece neexistuje." x x x x x V hodině katolického náboženství vysvětlí katecheta dětem pojem Spasitele.

- Zítra si vás vyzkouším, - říká, - a kdo správně odpoví, dostane ode mne desetikorunu.

Druhý den vstoupí do třídy, rozhlédne se a hned se ptá: - Tak, děti, kdo je Spasitelem svatá?

Bleskově se přihlásí žák v zadní lavici.

Katecheta ho vyzve, aby odpověděl.

- Prosím, Spasitelem svatá je Ježíš Kristus.

- Výborně! Tady máš slíbenou desetikorunu. A teď mi řekni, jak se jmenuje, nějak tě neznám.

- Prosím, Moric Klein.

- No ne! - zachmuří se katecheta. - Co děláš na katolickém náboženství?

- Slyšelsi jsem, že se tu dá lehce vydělat deset korun. x x x x x

Na zahradě u františkánů rostla u zdi nádherná jablko a nesla ty nejchutnější plody. Bratři se o ni pečlivě starali, ale k němu věchna ta práce, když všichni v ovocem spadla za zdí, do zahrádky dominikánů... Když tak zase jednou přišli o vrodu, rozhodli se chudí bratři tomu udělat příděl a stávkovali si u biskupa. Biskup se rozhodl záležitost vyšetřit a navrhl teologickou disputaci. Kdo v ní bude moci uřívat plod. Dominikáni si zamnuli ruce a vyslali bratra knihovníka, který znal Písmo zpaměti i latinsky i suverénně se pohyboval ve všech teologických oborech. V klášteře nastalo pozdvižení. Vádivě, že je ztraceno, oni nepřistoupili moudrost, ale chudobu. Nakonec se nabídl nejodvážnější kuchař, s kulatou, téměř holou hlavou a prostorově výrazným tvářem. Po nůž se sebral Kuchař se hned bránil, že nedovede uřívat učená slova, a tak biskup nařídil, aby se disputace konala beze slov.

Začal dominikán a ukázal jablko, o němž se příděl.

Františkán vytáhl z kapsy kousek tvrdého chleba.

Knihovnick vytyčil ukazovák.

Kuchař se nenechal zahanbit a natáhl dva prsty.

Dominikán příděl prst.

Františkán se ukazovákem rychle dotkl žela.

Spocený knihovnick rezignovaně vztáhl ruce vzhůru.

Kuchař široce rozpačil a spokojeně se usmál.

Bylo po věsem a jablka příděl spadla františkánům. Dominikáni to nedokázali pochopit a hned se

vyptávali, co se stalo:

„Jsou to mystici, bratři,“ řekl knihovnick. „Začal jsem dogmatickým traktátem o prvotním hříchu a poukázal na jablko hříchu, které zapříčinilo pád celého lidstva.“

Dominikáni pokývají, že to byl vynikající začátek.

„Ale dostal mě nejvyšší kristologií, ukázal mi kousek chleba... Chápete? Chléb poslední vešme, kdy se za nás obtoval náš; Pán a kdy sejmul to jablko hříchu, které jsem tam tak vyzýval,“ řekl. Příděl jsem si hrozně.“

Bratři kazatelé jej chápavě poplácali po ramenou.

„Zkusil jsem se bránit a předeš do útoku v neochvějných základech víry. Vsadil jsem na jistotu a začal jedním prstem: je jeden Bůh! Apeloval jsem na jednotu, unanimitas!“ Dominikáni hltali každé slovo. Skvělý sme! „Stejně tvrdě mě odrazil, když jsem jemně dvěma prsty upozornil: ale má dvě přirozenosti: Božskou a lidskou.“ Dominikáni stáli bez dechu.

„V poslední chvíli jsem se vzpamatoval a hodil v sebeobraně de Deo Trino: tři prsty... Bylo to zbytečné, jen se dotkl žela a jasně mi dal najevo, že předeš pro lidi nepochopitelné tajemství. Skoro jako bych viděl na věš; svatého Otce Augustina na břehu moře, ano, tak jsem si příděl, požádal je rozjímající o podstatě Nejsvatější Trojice.“

Dominikáni se po sobě ani nedívali.

„Vzdával jsem se a jen jsem vztáhl ruce v oslavě Boží Moudrosti: Bůh je veliký... A víte, co udělal on? Na to nadosmrti nezapomenu. Jediným gestem rozpřáhl ruce, jakoby vydechl ten entitativní atribut Boží bytnosti: Nekonečný!“

Kuchař, františkán, se příděl, hlasitě funěl, a jásal:

„Máme to! Ale hulvát to byl, ten knihovnick. Hned jak jsme se sešli, vytáhl jabko a vytahoval se s ním, že nám je věš; seřáli. To mě naš; tvalo, tak jsem vytáhl starý chleba, aby se živil tím. A von začal útočit, chtěl mi prstem vypíchnout oko! Tak jsem se nedal a pohrozil mu, že mu vypíchnu vobě voš! Už asi nevěděl, jak se bránit, když mi řekl, že mi vypíchne tři voš, tak jsem se dotkl hlavy: Seš; blbej než uš; to vzdával, eš; se sice pokusil vyhrožovat, že na nás přijdou shora a namlátí nám, tak jsem mu jasně naznačil, aš; klidně přijdou, že je nás víc. A tak to vzdal!“ x x x x x Problémy s harémy:

Chce-li se muslim rozvést s jedním harémem a vzít si druhý ... předeš musí jedné každé z toho prvního

